

Secret Casademunt

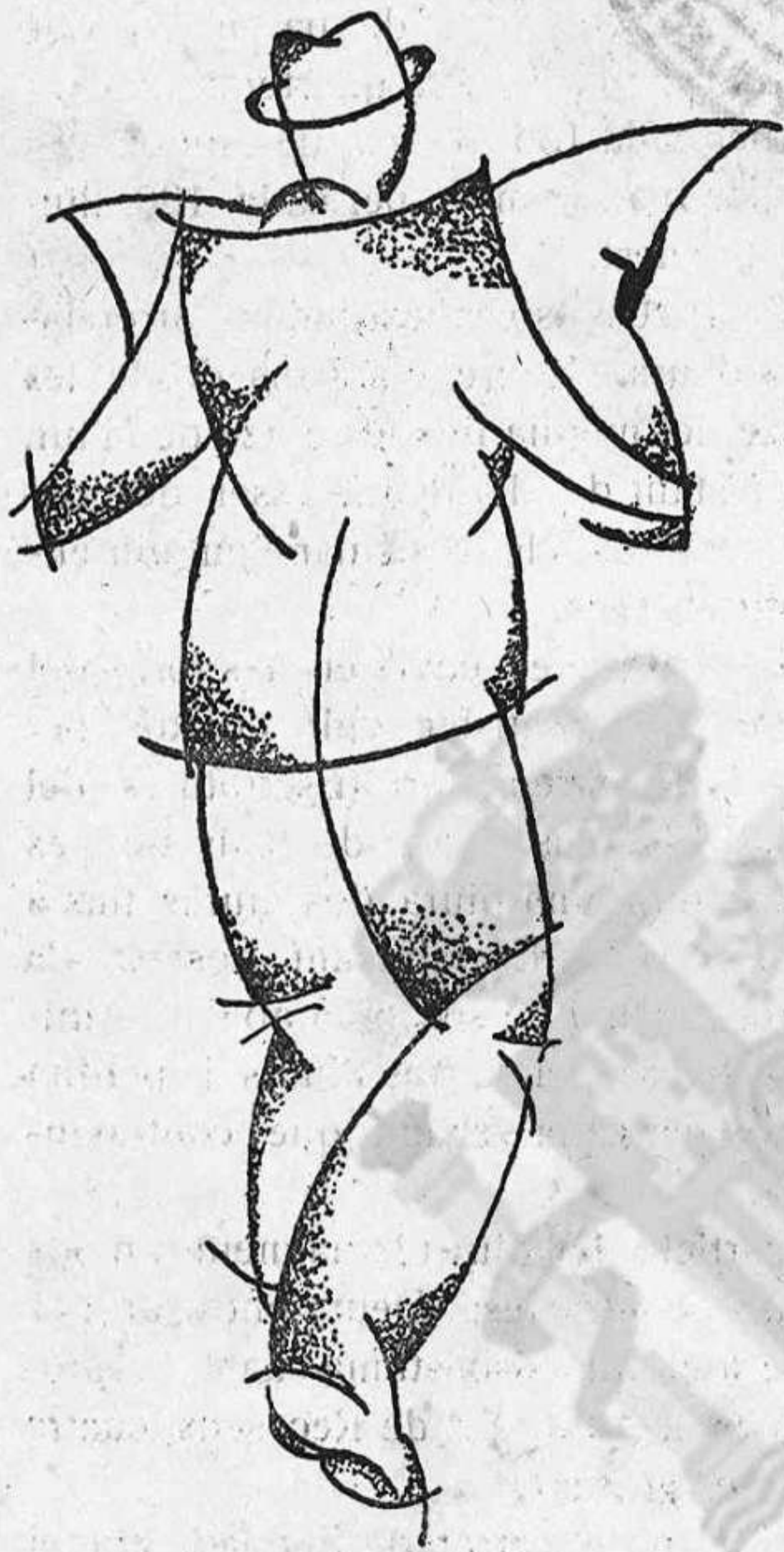
PRECIO: 15 CTS.

la galeria

REVISTA

SEMANAL

sumario

AVÍS D'ADMINISTRACIÓ.—COSES D'ALTRE TEMPS, per PERE PASSASERRA.—CRÒNIQUES D'ORIENT, per JOSEP GIBERT.—DE ARTE: HIERROS FORJADOS, per LORENZO BRUNET.—BAILES, per SUSPENSO.—RAMBLEJANT, per KOLIN.—ESPECTACLES, per DON SERVANDO.—SANT PERE DE RODA, FULLETÓ, per ANTONI PAPELL.—LA COMPANYIA MESTRES-QUE-ROL, per TEIXIDOR ELIAS.—ESPORTS.—NOTAS.

AÑO II

Núm. 6

FIGUERAS

Miércoles

8 Enero 1930

TARIFA de PRECIOS TRIMESTRAL

Suscripción
 CIUDAD . . . 1'50 PTAS.
 FUERA. . . . 2'00 "
 ATRASADOS 0'25 "
 Redacción y Administración
 MURALLA, 4
 Centro de Venta y Suscripción: Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

Anuncios
 Última plana . . . 100 ptas.
 Interiores 80 "
 Media plana 45 "
 Cuarto 25 "
 Octavo 15 "

INTERCALADOS Y ESQUELAS A CONVENIR

Amables lectores i llegidors

Els cap-pares redactors de LA GALERIA tenien el propòsit de saludar personalment a cada un dels nombrosos simpatitzants amb la revista, però el nombre sobrepasant la mesura del miler, fa impossible llur bon desig.

D'altra banda qui més adient que el periòdic per establir conversa amb el llegidor?

Sigui doncs LA GALERIA l'encarregada aquesta vegada també d'avisar-vos pel meu nom que la Redacció ESTIMARÀ i apuntarà com a subscriptors a tots els qui d'aquest número endavant no ens diguin res de contrari en rebre l'edició.

Amb tot l'agraïment per la bona i esplèndida acollida, coralment afm. i S. S.

en nom de la Redacció

Josep Soler Grau, EDITOR - ADMINISTRADOR.

COSES D'ALTRE TEMPS

PROPIETATS i RENDES DE L'AJUNTAMENT
DE FIGUERES EN EL SEGLE XIX

per PERE PASSASERRA

I.

L'estudi del procés d'administració municipal en els temps passats és molt interessant, doncs cada poble practicà les seves típiques lleis i costums en el seu règimen tributari, atenint-se amb molta justesa a la tradició dels temps mitjos. Per això no té de causar sorpresa el veure que estiguin redactades en català (fòra del temps de la dominació francesa) les seves escriptures de contracte. Els Ajuntaments es limitaven a traslladar-les unes de les altres d'una forma tan rutinària que és ben digne d'estudiar-ne la redacció per lo que respecte als termes morts o desacostumats, d'una alta valor filològica.

L'Ajuntament de Figueres posseïa una gran quantitat de rendes desde temps antics. Per a cobrar-les nomenava cada any un «Majordom de Propis» (Dipositari) i un «Colector de Catastre», que recaudava les contribucions.

Sols era exent dels tributs el castell de Sant Ferran. En tots els contractes s'especifica aquesta exempció, diguent que podia adquirir les subsistències sense el recàrrec acostumat.

Les propietats i rendes de l'Ajuntament de Figueres en el segle XIX eren les següents:

Forn del carrer de Besalú.

Forn del carrer de La Junquera.

Forn del carrer de Perelada.

Forn del Palau.

Dret de les carns.

Dret de l'aiguardent.

Dret de l'oli (2 parts).

Dret del vi.

Dret del Clavasó (2 parts).

Dret de Lleuda.

Dret del Terratge.

Dret de les pescateries.

Dret de la romana del peix salat.

Dret de les tabernes (2 parts).

Dret de pesar.

Dret d'afinador.

Local del Detall.

Local de la carniceria del carrer de La Junquera.

Arrendament de la casa del carrer de Besalú.

L'ingrés dels referits tributs oscil·lava entre 16 i 20 mil lliures l'any (uns deu mil duros).

EL PA

El 24 d'abril de l'any 1810 posseïa l'Ajuntament tres forns que arrendava per a coure pa: un al carrer de Perelada, altre en el de La Junquera i l'altre en el carrer Nou. Poc després, empenyit per les necessitats de la puixanta vila, en construïren un altre en el Palau. Estipulava el contracte que l'arrendatari cobraria dels flaquers i particulars que anéssin a coure llur pa en les seves respectives demarcacions, un tant per quar-

tera. Havien de pagar una quartera de blat per cada 112 lliures de pa blanc, «que deura tenir tres ronyons o crostes»; per cada 136 lliures de pa mitjà «que deura ser rodo», altra quartera; una altra per cada 150 de pa de munició, i una de blat-de-moro per cada 130 lliures d'aquest.

En 1810 s'especifica que els arrendadors deuran coure els pans desde les dotze del migdia fins les dotze de la nit, i el restant del dia deura ésser desocupat per a que els particulars puguin enllestir els seus.

Tot pa que es covia en els forns del comú devia satisfer vuit cuartos per quartà a l'arrendatari (Escriptures del 1827). Els pans havien de tenir de pes mitja lliura, una lliura, dos lliures fins a sis, i no més. El fabricant posava «la marca o señal de son nom ab lletres inicials, baix pena de tres lliures i perdua del pa per cada vegada que contravin-drà».

L'article 17 diu textualment en els quatre contractes: «Deura entregar per ferlo foch que s'acostuma cuant la profesó es a Ntra. S.^a de Recasens quatre faixines grosas».

El forn del carrer de Perelada era el més gros i reportava al comú en l'any 1827, 663 lliures; el del carrer de Besalú, 500; el de La Junquera, 395 i el del Palau, 650.

L'article propinent parlarà dels drets de: la carn, l'aiguardent, l'oli, el vi i del Clavasó.

EL PRESENTE NÚMERO HA SIDO
SOMETIDO A LA PREVIA
CENSURA GUBERNATIVA

Lluís Sala Oliveras

Consultori mèdic d'instalació moderna

HORES DE CONSULTA: Matins.—Tots els dies menys els Diumenges de 11 a 12 i mitja.
Tardes.—Els Dímarts, Dijous i Dissabtes no festius de 6 a 7.

Plaça de Catalunya (del Gra) ————— Figueres

Cròniques d'Orient

per JOSEP GIBERT

Complint promesa feta a volguts amics, obro avui una sèrie de cròniques que espero podran complaure al llegidor de LA GALERIA. Elles són fruit i producte d'un seguit de temps, d'anys de sojorn per diferents encontrades de l'Orient; impresions rebudes d'ací i de allí i que amb una certa cura, i per mí, havia anotat en les meves llibretes per a fer-ne un esplai en la meua vellesa... si és que a la vellesa arribava. Pas ningú que llegeixi les que foren les meves anotacions pot suposar en quines condicions i en quin ànim foren escrites: nits d'insomni en nits tòrrides, diades d'enyorament a la terra llunyana, moments negres, vermells, blaus... i que més dir si ben poc ha d'interessar el com han sigut fetes, sinó quines són les meves impresions de la terra on visc. Però ja he dit que per a mí eren i que més que a ningú a mí sols m'interessaven.

En general, amb el seguit de croquis que avui començo, el que faré moltes de les vegades serà deixar dir a la llibreta que jo en dic dels meus recorts; d'altres serà precis cercar en les golfes de la memòria a fi de subjectar a l'escrit el que jo no voldria perdre; en fi, el meu sojorn a Orient no s'acaba per ara i ocasió tindrà el llegidor de seguir-me per allà on em portin els meus treballis.

Amb els meus escrits jo no em proposo ensenyar res, de segur que qui els llegeixi res hi aprendrà. Tot el més que pugui pretendre és que el llegidor, sots

l'egida meua i pensant com jo, es farà una lleugera idea del que és l'Orient, el poètic i el real, aquest darrer ben diferent del que tantes vegades es deu haver forjat, deixat portar per l'imaginació d'escriptors que la major part han conegut l'Orient mercès a les més conegudes agències turístiques. I lo que jo espero és poguer fer-li conèixer el veritable Orient, no l'Orient de les grans ciutats cosmopolites que en res es diferencien de les més modernes a l'Occident, sinó aquell pel quí de vegades una qualsevol cosa fa reviure idees forjades en temps d'enyorament.

Aquestes cròniques jo no les dataré pas. Que es figuri el llegidor que són signades des d'els llocs més coneguts i desconeguts de l'Orient, i ho encertará sense cap mena de dubte. Tampoc els hi donaré un ordre determinat ni elles tindran totes un mateix caire; ja tinc dit que ço que faré en part és donar a conèixer les impresions que per a mí sols havia escrit. Així doncs, cal seguir pel camí retort que un hom farà, ...i ha fet.

A més, per ambdós fugiré de la monotonia d'un assumpte i mateix d'un país. Cal dir que és qüestió de posar-se a to amb els meus afers que em porten d'una banda a l'altre amb un nomadisme que a la llarga em resulta em pipador. Avui em trobo a Grècia, però segurament ben aviat torno a l'Egipte, i més tard m'endintzaré per les muntanyes de la Samària. I aquesta varietat que he hagut de tastar de terres i cels, que

tasto i que tastaré encara, és la que jo sols puc fer llegir. Un seguit de continuïtat, doncs, no hi serà pas. Ni en geografia ni en coses a tractar. Tampoc em seria possible fer-ho. En part, però, em permeto creure que és millor fer-ho així ja que hi haurà carència d'una monotoneïtat que esdevindria aburridora. I sobretot, llegidor, cal tenir present una cosa que potser no et serà a creure: que avui, després de prop de cinc anys de recórrer l'Orient, de cercar-lo en els més petits poblets i en les més diferents encontrades, d'estudiar-lo ja per gust, ja per obligació, puc dir que jo sóc l'únic català i mateix espanyol, que es troba en més condicions de portar a conèixer les encontrades que he trepitjat, trepitjo i trepitjaré. D'espanyols no n'hi han a Orient, se'ls contarien amb els dits de les mans; i els pocs que s'hi troben fan la vida del musclo en algun carrer d'alguna capital. D'aquí que més que altre jo em trobi en disposicions de fer conèixer el que jo puc assegurar que no coneix pas tothom. I això, llegidor figuerenc, penso fer-ho una mica cada setmana i pel molt temps de vida que desitjo a aquesta revista a la que començo a col·laborar amb tot plaer i sense cap mena de pretensió literària. I si més tard, un dia, puc tenir la satisfacció de sentir a dir que els meus articles han tingut la particularitat de refermar o esvaïr imaginacions de terres tan poc visitades pels d'avall Pirineu, jo em donaré per content.

Egina, 29 desembre.

EL GLOBO

ES LA CASA MEJOR SURTIDA
EN EL RAMO DE CALZADO

DE ARTE

HIERROS FORJADOS

por LORENZO BRUNET

Pintor-Profesor de dibujo y color de la Escuela Oficial del Trabajo. Barcelona.

Donde brilla más el arte antiguo español, en aquella gloriosa época de nuestra historia comprendida entre los siglos XV y XVI, es en la industria de los hierros artísticos, cuyos artífices y maestros forjadores labor tan acabada e interesante nos han legado.

Lo pregonan bien alto las rejas, candabros, etc., existentes en las catedrales de Sevilla, Toledo, Burgos, Segovia, Ávila, León, Tarragona, Barcelona y otros templos de España.

Después de las rejas hay que mencionar los primores artísticos y valiosos que hicieron con los herrajes de puertas, compuestos de "goznes, cerraduras, llamadores, cerrojos, pestillos y los clavos". Importa consignar también los objetos para distintos usos como eran las "orquillas, atriles, candeleros y los candabros", y otros accesorios y muebles que sería prolijo mencionar.

Aquella importante industria abrazó todos los géneros, desde el arquitectónico y monumental hasta el objeto transportable, dando muestra siempre

sus artistas de originalidad y buen gusto.

Hoy, parece renacer y volver a interesarse la industria de los hierros forjados y, como en el arte antiguo, mezclándose en algunos casos, los dos procedimientos de repujado y el forjado, dan lugar a la ejecución de interesantísimos y acabados modelos modernos.

Varios artistas catalanes han triunfado en el tecnicismo de tan difícil y artística labor cuyos trabajos presentados en distintas exposiciones en Barcelona y Madrid, han constituido un acontecimiento artístico de resonancia.

En las obras presentadas en la actual Exposición Internacional de Barcelona por meritisimos maestros forjadores, se pueden apreciar cualidades tan interesantes como en los modelos antiguos más notables que se conservan en los principales museos, de marcado sabor y valor decorativo y de estilo, como los del gótico y el Renacimiento, tan dignos de ser imitados.

Renombrados artistas catalanes han dedicado a los hierros forjados muy im-

portantes estudios, y distinguidos coleccionistas han hecho de los hierros artísticos objeto principal de sus aficiones e investigaciones.

Muy pronto podremos admirar nuevas obras ejecutadas por hábiles forjadores, alumnos de la Escuela Oficial del Trabajo-Real Politécnico Hispano-Americano, donde se han inaugurado recientemente unas clases especializadas (teoría y práctica) para la enseñanza de tan importante y artística labor.

La creación de las secciones para la enseñanza práctica del Arte de la forja en nuestra Escuela Oficial del Trabajo, por sus muchas aplicaciones e interés artístico, ha merecido la aprobación de todos los sectores y agrupaciones de la producción.

Para el bien y prosperidad del arte nacional, todos celebramos los buenos propósitos y entusiasmos del Patronato y Ponencia de cultura de la Diputación de Barcelona, que tanto ha hecho, y hace, para dotar de todo lo necesario a los centros de enseñanza.

RELOJERÍA Y FINA MECÁNICA

Bernardo Abenza

(Sucesor de Jerónimo Batlle)

Reparación de Relojes y aparatos de alta precisión.—Taxímetros.—Contadores kilométricos.—Voltímetros.—Gramófonos. Todas las reparaciones son garantizadas

Rutlla, 27 FIGUERAS

EMPRESSES DE CONSTRUCCIO D'OBRES

per tot arreu

TOMAS ESPIGULE

Projectes i pressupostos

Lasauca, 10-Figueraes (Empordá)

Empresa de autos "GREGORI"

Plaza Pi y Margall, 4

FIGUERAS

Líneas de ómnibus: Figueras-Rosas-Cadaqués; Rosas-Viljuiga; Puerto de la Selva-Llansá

Servicio de automóviles Hispano-Suiza — Omnibus para excursiones — Taxis de alquiler — Venta de Gasolina — Teléfono número 30.

Gran stock de cubiertas y cámaras de las marcas «Dunlop» y «Bergougnan». — Agente exclusivo en esta plaza para la colocación con prensa de los macizos «Bergougnan».

BAILES

por SUSPENSO

EN EL SPORT FIGUERENSE

Selecto, altamente selecto resultó ser el baile con que festejó la llegada del año nuevo el casino «Sport Figuerense», la noche del martes último. Terminóse el año con la clásica y reverdecida costumbre de la comida de uvas al son de un destemplado tímpano que quería tener visos de campana.

Oro y negro, gasas y tules, todos los brillantes colores del iris se adunaron regiamente revistiendo de galas los cuerpos gráciles de las alegres y hermosas danzantes. El repórter no podía salir de su asombro ante la magnificencia de unos y otros, admirando la donosura y elegancia bien destacadas de la señorita Mercedes Vayreda, ataviada con un elegantísimo traje negro con flores bordadas, que hacía resaltar la blancura de su cutis y de sus brazos, el oro de su cabello y la diafanidad de sus ojos «castigadores»; la esbeltez de Conchita Alvarez, con su traje verde «crepe» de China y su gran flor lila en el hombro; la prestancia de Rosita Salleras; vestida de rosa con adornos de tul y encaje; la suprema distinción de Margarita Cusi, elegante con su traje negro; la gracia muñequil de María Batlle; la esbeltez romana de Eulalia Ventura; la deliciosa fragilidad y delicadeza de María Gifre, blanca y rosa, como son las flores de mayo...

¿Quién más? El repórter necesitaría echar mano de los adjetivos más definitivos, de que carece, aun cuando ellas, sus nombres y su fama de bellas ya

bastan para su ponderación. Ved sino: María Gorgot, hermanas Tomás, Matilde Isach, Juanita Lloret, María de la C. Lloveras, Catalina y Caridad Fábrega, Gloria Robles, Pepita Costa con elegante traje rosa, Mercedes Gironell, Paquita Ferrer,.....

EN EL CASINO MENESTRAL

Otra vez en este salón, fiesta solemne; convertido en sol de aromas circundado de muñecas puras, rutilantes, y hermosas, donde la faz de sus ojos revelaban la alegría que sentían sus corazones porque iban a posarse en medio de tanta felicidad en el nuevecito 1930. Discurrió el tiempo y las doce campanadas dieron mientras libábamos el néctar de los racimos de uva; quedamos un momento a las tinieblas y al abrir la luz ya habíamos dejado atrás el achacoso 1929. La animación volvía a su máximo apogeo, yendo y viniendo las parejas en revueltos giros, cruzando los pies en hermoso juego, mostrando perlas las nítidas gargantas; nieve, las frentes; y las mejillas, rosa. Todo eso en 1930.

Mientras así discurría mi mente, mis ojos extasiados contemplaban un esbelto talle de mujer; son riquísimas hebras sus cabellos, versión gentil de una guirnalda, es Juanita Torroella; a su lado otra hermosa de noble apostura, A. Santiagosa, tenía a la derecha formando un pomo de flores, Raimunda, Ana Satústregu y Anita Blanch; a la izquierda un rosal, Mercedes Bertrán, Consuelo Garriga, Rosita Costa, María Selles; gracia, sencillez, gentileza, las hermanas Estellez la poseen a raudales.

Si supiera charlar bien lo que concibo, como un orador ciceroniano, con que gusto describiría, con mis ojos abiertos de a metro mal medido, la gracia que

con nitidez, fascinadora esparcen cada vez más, Bassagañas y Rosita Gibert, la de alba tez; sus rostros y airoso talle sus cuerpos; yo, aunque un croniquero empedernido, para estas venus mi pensamiento forja grandes pasiones, pero, no se alarmen, antes pasan todas por el cielo.

En resumen fué un fin y principio de año feliz, sino que lo digan, L. Pérez, F. Oliveras, L. Fages, A. Lloveras, etc, etc, que contemplaban la fiesta desde la barandilla del piso superior.

Ramblejant

per KOLIN

■ Cada dia tenim més enamorats a l'amic Carreras. Naturalment; que més voldriem per nosaltres.

■ I de l'Arturet, no en sabeu res? Doncs quan menys us ho penseu, ens sorprendrà a tots. Eh, noi, que estem al tanto.

■ Al Casino Menestral, tothom vol ésser l'amo «sin rival». Però, mireu, passem llista: En Pere, en Sebio, en Joan, en Pep, l'Enric, en Pau, etc., etc.

Tants noms, tants pamets. ¡Ai! si els vells tornessin!...

■ El nostre company Campistol, només té un vici: passejar-se per baix de la Rambla, i sempre sol, o amb dos o tres que també van sols, com els musols, perquè... Saben la cançó?—Doncs, cantem-la: Un sol etc. etc.

■ T'hem «guipat» Lloveras; no dissimulis. Encara que et tornessis deixar

la barbata et coneixerem que n'estàs de la...

■ Apa, Corsellas!; què et penses que nosaltres anem al camp per veure badocs?

Si estàs enamorat, declaració al canto; i sinó canto jo..., que no en sé.

■ Ja dèiem tots: però, on és «aquella criollita tan requetebonita, que nos trae frita la melinita».

I té; veus, ja festeja, ja té xicot. I tú, pobre cronista, ves ramblejant! No hi ha dret. La sort hauria d'ésser un xic per tots.

■ Si un hom tingués franquesa amb la Rosita G. li diria que anés a fer companyia a un que sempre passeja sol.

■ L'un la vol, l'altre també, però en «Guti», cap al carrer del Forn Nou. Veiam si canviarà d'ofici.

■ «Quisiera tener un novio», cantava una «mañana», una «niñita», i «lo tuvo».

Vaya, vaya, que va bien.

■ Què us han portat els Reis?
—A mí un mico.

Espectacles

per DON SERVANDO

Aquesta setmana si volguessim sortir del compromís, dient el mateix que dèiem en nostre nombre anterior quedaríem

igualmente bé davant el públic que ens llegeix; però, com que potser es creurien que ho volem pendre per costum, i com que som del parer que «nunca segundas partes fueron buenas» no volem fer-ho. Això sí! Volem que consti que tantes festes ens han embafat i que ens donem per satisfets de que ja hagin passat.

Direm doncs: que en el «Teatre Jardín» seguiren la mateixa norma de sempre: Pel·lícules regulars i atraccions alternades entre bones, mitjanes i dolentes. El públic però, sobre-tot el de gente-bien ompli com ja es de consuetud l'espaiosa sala totes les festes a la tarda, i a les nits s'hi registraren unes bones entrades; no arriant però a aquells plens que feien època en altres temps. Una cosa de particular hem d'esmentar: que veïrem anunciada pels cantons a La Goyita i que—segons diuen per malaltia—no actuà cap dia. No es que la trobem a faltar, val a dir-ho! Ja l'hem vista i vista tant, que ja hem perdut la memòria de quina fou la primera vegada, però ens sembla recordar que ja fa uns vint anys la aplaudírem al célebre (?) Salón Catalunya, avui convertit en magatzem o cosa similar. Ço vol dir que no havem perdut res en la seva absència.

En la «Sala Edison» sobressortiren les pel·lícules: «Cristina» i «Adoración». Dugues cintes de les que es fan pagar més que per la seva valor, pels intèrperes. En la darrera el «ídolo de les dames» Antonio Moreno i la Billie Dove ens ensenyaren de mil maneres diferents com s'han de fer els petons i abraçades i això, avui per avui, també té el seu valor. I si no ho creuen, preguntin-ho a tots els jovincels i damiseles que fins s'apunten en els seus blocs de notes, les distintes poses d'aquests professionals del petoneig. Veuran com per a ells, les escenes culminants són aquelles en que el protagonistes resten més estona amb els llavis frec a frec. Si això no es art, ja no creuríem en els artistes. Ens des cuidavem de dir que per

complement a aquesta pel·lícula, en feren una altre que no havien passats cinc minuts i ja havíem comptat una dotzena de parelles amorosament enllassades... i no de per riure.

Res, que en el pas que anem el Cine va transformant-se en escola de bones costums. Ens en alegrem, perquè som d'aquells que ens agrada que ningú ignori res de la vida.

En el «Menestral», han batut el recort. Cine, sarsuela, balls, regals i titelles. Davant de tants espectacles, quin havem de comentar? Ho englobarem en dos paraules, i en sortirem millor.

Cine: bones pel·lícules i poca entrada.
Ball: Pla a vessar, sobre tot quan la gent surt dels altres cines.

Teatre: Mitges entrades. Exit artístic, però taquilles justes per no anar a la presó per deutes.

Titelles: Novetat! Ple; més ple; encara més ple; més ple que l'altre vegada. Solució: Espectacle de franc. «Eco il problema». Ja sabem el gust del públic de Figueres. Que no es queixin les empreses. Si no emplenen és perquè no volen. O si no, que ho provin. No va sentir-se cap protesta. Tot-hom estava encantat de la vida. Ningú va enterar-se de res... però fou un éxit. Cal dir-ho. Felicitem doncs a la junta per haver encertat. Ha sigut una troballa. Dimecres que ve la companyia Beut es despedeix de nostre públic. Doncs ja ho sab, si vol veure el teatre a vessar, que imiti als organitzadors de la sessió de titelles, i a l'endemà tiraran pilota a l'olla condimentada amb aplaudiments i el·logis que segurament també alimenten.

COPIAS A MÁQUINA

Perelada, 18, 2.º

Figueras

M. CAMPS DALFO

Fábrica de bebidas gaseosas

Cerveza de las mejores marcas

Pasteurizada con maquinaria moderna

Esclusiva "champanilla"

La Junquera, 27

Figueras

temporànis el veure que l'artista havia resolt magistralment l'ardu problema de l'elevació treient la natural fredor de les parets amb la superposició de les columnes, quals capitells jo no he vist en bella iguals, col·locades damunt els pilans de quatre metres i mig d'alçària. No és, crec jo, la falta de regles, sinó la genialitat de l'incògnit "magister operum" que l'impulsà a despendre's de la tradició arquitectònica enconçida i a amalgamar en un conjunt armòniós la obra acuradíssima que encara avui podem admirar. Pella i Forgas contesta a Pi i Margall dient que no poden calificar-se de exagerats i sense proporció ni els pedestals, ni les columnes, ni la nau major, doncs, segons diu, "entiendo que todos estos motivos obedecen a un principio de inspiración libre, que ciertamente sintió el arquitecto desconocido autor de tan incomparable obra" (1).

La nau rebia llum per una finestra única semicircular oberta damunt la galilea.

La coberta està feta amb lloses del país, amb dos vessants en quals extrems hi han restes de marlets. Avui es mostra sumament descarnada, amenaçant esfonsar-se. Afortunadament té per estrebs la torre del campanar a un costat i a l'altra una més baixa que se aixeca damunt el creuer esquerra.

Lluís Marià Vidal, en el seu follet "Excursió a Cadaqués i a Sant Pere de Roda" (2) fou el primer qui notà una especial construcció en la volta de canó de l'església, que mostrava lleugerament una tendència a l'arc de ferradura, que es veu accentuada en algunes primitives construccions romàniques i de la qual en tenim una bella mostra en la portada de l'església de Porqueres (Banyoles).

Com era el temple en els seus períodes d'esplendor? De jutjar per la esplendidesa de lo que resta en peu i atenint-nos als temps d'omnìmoda preponderància, devia ésser una cosa mai vista. Plovién les donacions i els abats tenien medis per a ornamentar-lo amb magnificència, pagant bé les obres que en ell s'hi feien, com tenim notícies d'algunes d'elles, en particular d'una reconstrucció

(1) José Pella y Forgas.—Obra citada, p. 387.

(2) Barcelona, 1892.

el portaren en el seu pas triomfant d'Itàlia els "magistri comacini". Per això persisteix repetint-se arreu la típica arquació en totes les esglésies, absis i campanars. Res de més ni de menys s'hauria pogut fer en aquella època estreta.

L'art, com la religió, era supeditat a una forma única i incontestable.

La preponderància de Sant Pere de Roda feia que els seus abats, monjos i operaris viatgessin continuament pel Rosselló on hi tenien extenses propietats, i a Roma, per ésser el cenobi supeditat a la autoritat del Sant Pare, a l'objecte de deslliurar-se de la sugerecció antiquíssima del de Sant Esteve de Banyoles. En aqueixos països hi abundaven abastantment les pedres clàssiques. A Empúries tenien també restes d'ares, columnes, capitells i sepulcres grecs i romans i per xò els artistes escultors de Sant Pere havien pogut adquirir en l'estudi una més ampla autoritat per a inspirar-se, copiant els capitells que immortalitzaren les dues civilitzacions més poderoses i fecondes de la Història, particularment els corintis, per ésser una forma més abundant i generalitzada de les colònies greco-romanes.

Clàssics els capitells? No: la flor central—una garota?—és desproporcionada, com també ho són les grans volutes que sobressurten extraordinàriament. No deixen per això de mostrar una insuperable esbeltesa i de demostrar-nos la altíssima inspiració del escultor de tan admirables obres que perduren a través dels segles. Són capitells fets per artistes aimants d'un art que no comprenen bé, però que endevinen majestuós, únic i invencible; art d'un país remotíssim, niu de llegendes universals, que amb tot i el paganisme que respira sembla talmant insuflat pel poder diví. I per això fugen de les estretes normes uniformistes del seu temps—tan distint! Són els capitells semblants als de Sta. Maria de Besalú i en certa manera als del claustre de Monreale (Itàlia) i de Sant Trófim D'Arles, del segle XII. També tenen semblances amb els del claustre de Lladó (posteriors. Les volutes també tenen en aquests un tamany que fuig de l'art clàssic).

No és, crec jo, que s'hi barregi una col·laboració provençal en la confecció d'aquests capitells, com s'ha opinat mantes voltes. El

en l'altar feta per un obrer de Castelló a les darreries del segle XV.

Cap referència tenim però de la forma del seu altar, que devia ésser com els de la majoria dels de la època, constituït per la mesa, l'antípedi i el retaule. En el pilar de l'ara, o mesa, hi devien haver les relíquies més estimades per la comunitat. Era generalment de pedra, rectangular i petita (de 1 i mig per 0'60 a 2'30 per 1 m.), possiblement sostinguda per columnes de marbre, doncs el nombre de capitells escampats per l'Empordà procedents del monestir fa creure que no eren allí escassos. Devia tenir magnífiques taules pintades, car aquestes abonden també en nostra terra, fetes per artistes que se suposen locals. Res però se sab de l'altar de Sant Pere de Roda, quals retaules degueren extingir-se en el foc que els francesos causaren en el segle XVII, com veurem més endavant. Amb els retaules foren cremades les imatges de fusta i molts objectes del monestir.

L'església era més alta de lo que avui és. El seu paviment està en tota sa extensió recobert d'una capa de runa — pans de guix de l'enlluïment fet en el segle XVII, restes de làpides i desprendiments de la volta, enfortit tot per les filtracions de les plujes i barrejat per les excavacions del nostre temps — de més d'un metre d'essor, com ho demostrava la porta que dona a l'escala que condueix a la torra del creuer esquerra. Treta aquesta runa el temple adquiriria una major esbeltesa doncs es veuria la elegància dels pilans i la perspectiva hi guanyaria molt. La diferència de nivell amb la galilea fa suposar que hi havia una escalinata en ella i en l'altar de les que possiblement encara avui se'n conserven restes baix la runa que uniformitza el seu sol.

En les naus laterals i junt al deambulatori, s'obren les gorges d'un obscur soterrani que pel cantó esquerra comunica per una porta amb l'exterior donant a les habitacions de l'abat. La mà de l'home ha fet grans estralls allí, suposant que hi havia enterrades joies d'una valor extraordinària. Indubtablement allí hi eren guardades les nombroses relíquies que el cenobi posseïa. Fa alguns anys una colla de francesos enderrocaren completament aquell indret deixant-lo en el deplorable estat en què es troba avui. Les autorita-

tats de La Selva pogueren foragitar als malfactors que segurament haurien acabat d'arruïnar el monestir, doncs no vacil·laren en dir-namitar-lo per diversos indrets, cercant quelcom d'alienable. La cripta, en el bell mig del corredor, forma un reduït i feixuc espai que reb la llum per una finestrella que donava a les habitacions de l'abat, ocupant l'absis de la nau central. Autors antics suposen que era la cova on els monjos procedents de Roma, segons he dit ja en el capítol de les llegendes, guardaren el cap i el braç de Sant Pere Apòstol i els restes de Santa Concòrdia, de Sant Lluc i de Sant Mòderand.

La finestra del piný de la façada és lo únic que, amb els capitells del temple, la clau damunt l'avant-galilea i les arguacions del campanar, resta de treballat en el cenobi de Sant Pere de Roda. Presenta aquella un arc típicament romànic, amb fulles d'acant i amb dos lleons en els extrems, un d'ells encara bastant conservat. La tècnica d'aquest lleó pot donar-nos llum en la comparació i establiment d'alguns capitells del claustre que es troben escampats pel Port de la Selva i pel palau dels comtes de Perelada.

ELS CAPITELLS DEL TEMPLE

Els capitells existents en l'església de Sant Pere de Roda són de dos classes. Els uns—atorze—presenten els peculiars entrellaçats nordo-germànics. Els altres—set, en la part de la nau central—són corintis. En la part superior central d'aquells es veu un motiu ornamental, la pinya, que apareix en els capitells, ja bé dintre d'als véols. Més tard aquest motiu es troba profussament escampat a Catalunya. Tenen extremades influències clàssiques, doncs també s'hi barregen les volutes corinties.

Els altres són tant gentils que més d'un visitant els hi ha suposat una procedència romana, o greco-romana.

El romànic català era obra d'artistes locals. Es limitava a una rusticitat ben comprensible en aquella època. Els artistes no s'havien mogut de la terra i no podien inspirar-se en cap altre estil que

La companyia Mestres-Querol

per TEIXIDOR ELIAS

Es la companyia de drames i comèdies més popular de Catalunya. La més popular i la més antiga. I és la més popular perquè d'ençà de l'unió dels dos artistes que l'encapçalaven mai han actuat per separats.

Ramona Mestres, fou la dama jove predilecte d'Ignasi Iglesias i Enric Borrás. Un i altre la triaven entre totes les dames joves de Catalunya i això que llavors figuraven com a tals Margarita Xirgu, Aurora Redondo, Maria Vila, i altres avui considerades primeres figures del teatre Espanyol. Des de la seva unió amb el galant Josep B. Querol que han format companyia pel seu compte, i ja fa un grapat d'anys que volten per terres catalanes. Es la companyia que comptà en el seu haber més temporades oficials a

Tarragona, Lleida, Tortosa, Torelló, Vich, Girona, Mataró, i una de les poques que ha aconseguit repetir tres temporades seguides en el «Círcol de Sans»; teatre en el qual actuaven encara la temporada d'hivern de l'any 1928. En les seves llistes hi figuren artistes com Anita Mestres, Pascasi Mas, Carme Vendrell, Lluís Marín, Vicens Félez i algun altre que ja hi figuraven sis anys enrera. Ço que vol dir que és una companyia molt conjuntada. En el seu repertori extensíssim (més de dues centes comèdies) hi figura de lo més antic a lo més modern dels teatres català i castellà. Destaquem com a novetats, les obres següents: «Les llàgrimes d'Angelina» de Josep Maria de Sagarra, «El somni de la Ventafocs» de Fidel Grifol, «El camí rec-

te» de Arnold, «La puntaire de la costa» de Tomás Ribas, «T'estimo» d'Alfons Roure i mantes d'altres que no volem mentar. Són populars a Catalunya aquests artistes perquè, a més de les temporades oficials, han estat contractats per les tournés de les obres «Un estudiant de Vich» de Sagarra, «T'estimo» de Roure i «La vida d'un del públic explicada per ell mateix» d'Amichatis, representada no fa molt en nostra ciutat.

La companyia Mestres-Querol fou la darrera que actuà temporalment en nostre Teatre Principal, aconseguint amb els seus mèrits, rejuvenir-lo. Encara recorda tothom els seus èxits aconseguits amb «Terra baixa», «La mare», «Marianela», «Els savis de Vilatrista», etc. etc.

Aquesta, és doncs la companyia que com arrendatari al Menestral, ofereixo al públic per a actuar des de Reis a Carnaval. Crec que he estat encertat i que el públic figuerenc sabrà demostrar-ho.

ESPORTS

Manquen tres partits i l'Unió Sportiva mercès a la seva victòria sobre el Palamós va al davant de la classificació portant tres punts d'avantatge

Glosari d'esports

Tingurèem sort de la pluja. S'entén. Els qui anem al camp per a veure jugar solament. Si no arriba a ésser la pluja persistent que començà a caure mitja hora abans d'aparèixer els jugadors i que no parà gairebé durant tot l'encontre, estic segur que en el camp de l'Unió hauríem vist coses mai imagiades. Els ànims estaven prou excitats. La jovenalla prou disposada a armar bullanga i els pala-

mosins prou preparats com de consuetud alsostenir-la i aguantar-la, i prevèiem un cataclisme que hauria sigut major o menor, segons el desenrotlllo del partit. Però vingué la pluja benefactora, i amb ella, la concurrència al camp de l'Unió limitadíssima, i peresosa per a treure's les mans de la butxaca o deixar de sostenir el mànec del paraigua. I clar! La cosa quedà reduïda a crits i amenaces mútues començades per aquests jovincels dits i multiplicades per la munió de palamosins. I el partit pogué jugar-se i va

finir amb una victòria minça de l'Unió engrandida per les atenuants d'haver-se de presentar mancada de dos elements i tenint de jugar tot el partit amb deu jugadors per una lesió important que rebé el defensa Juandó.

S'acabà el partit i ja beneiem la pluja. Però, una volta al carrer ens donàrem compte que es formaven alguns grups i que s'alçaven punys i paraigues enlaire i que tornaven a baixar furients sobre les testes d'alguns espectadors. La lluita fou llarga i perillosa. Hi havé de tot. Algun magullament i algun ull de vellut ben compartit entre palamosins i figuerencs. No sabem de que va venir ni ho volem saber. Tampoc ens interessa quins foren els culpables. Però si ens és imprescindible alçar nostre protesta contra els causants d'una taca com la que s'ha llençat damunt l'esportivitat figuerenca. En tants anys com seguim les lluites futbolístiques mai no s'havia donat aquest cas. Que serveixi'n doncs aquestes ratlles per procurar que no es repeteixi.

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra
Odontòleg

Casades de Còdol, 15 pral.

FIGUERES

Que pensi el públic que aquestes lluites insensates, sempre recauen en perjudici dels futbolistes amateurs, que són els qui han d'afrontar tots els perills en els camps contraris i que a voltes han de pagar les faltes comeses per altres que inconscientment s'han cregut obrar en defensa dels mateixos a qui han perjudicat.

AL CAMP LOCAL

U. S. Figueres, 2-Palamós S. C., 1

Una altra victòria i dos punts més afegiren els jugadors unionistes a la classificació del campionat actual. Aquests han sigut obtinguts al batre amb forma brillantíssima i correcte a l'altre "leader" el Palamós S. C. L'equip local guanyà el partit per dos gols a un, però estem plenament convençuts que si en Juandó no hagués tingut do retirar-se als quinze minuts de joc, la victòria hauria sigut molt més copiosa.

De començament ja es preveu un partit molt disputat i ple d'emoció, i a fe que no ens enganyem pas. Tres minuts de joc. Quico Jordà reb una pilota a mig camp, i escapa burlant a Robau, Ribera, Colomer i Torrent, marcant així el primer gol, que és rebut amb una ovació frenètica.

Els del Palamós no es desanimen pas, i posen la porta unionista en perill mantes vegades, però l'acertada actuació de Santamaria i Juandó fa que no es molesti gaire a Gutiérrez.

Van quinze minuts de joc quan Juandó, que està fent tot un "partidàs", al treure una pilota dels peus de Passarius, ho fa amb tant mala sort que xuta a la sola del jugador contrari, regirant-se el peu i tinguent de retirar-se per no reparèixer.

Medina passa a defensa i Mas a mig, quedant els locals momentàniament desballestats, i que aprofiten els forasters per donar dos susts de prondstic d'uns xuts de Valls i Passarius, que s'estabellen els dos al pal travesser.

El Palamós, al veure que jugant a fút-

bol no hi ha pas res a fer, treuen a relluir el seu joc "peculiar", o sigui patacada al bulto i fori, però hi ha un senyor àrbitre no es diu pas Sr. López, que no està que disposat a que es jugui a trompades, sinó ben al contrari.

Amb domini força repartit, fineix la primera part amb el resultat d'un a zero.

A la mitja part, els comentaris són molt favorables als locals, per haver sapigut aguantar el resultat.

Al sortir al camp l'àrbitre, és grollerament insultat per uns quants espectadors forans.

Represa la partida, hom veu una gran animositat per part dels locals que busquen millorar el resultat. Acorralen als forasters, que es veuen negres per a contenir als quatre davanters unionistes, principalment a Jordà II, molt ben secundat per Pinadell, que fan suar tinta a Robau i Ribera.

Quan anaven uns trenta minuts de joc, Pinadell dona una passada esplèndida a Jordà II, aquest s'interna al mateix temps que burla a Robau i Company; i a l'ésser a la ratlla de defenses, és víctima d'un "sandwich" per part de Ribera i Colomer, cau a terra i amb posició inexplicable llença un xut fortíssim que la bala frega el pal travesser i cau morta dintre la xarxa en mig de la desesperació de Torrent, que s'ha quedat veient "visions".

L'entusiasme dels nostres és gran; tots abracen i petonegen a Quico, que dit sigui de pas bé s'ho mereixia.

Els locals apreten de valent, i és en aquests moments que es veu clarament la superioritat "tècnica" dels figuerencs; els del Palamós no s'entenen i canvien sovintment de lloc.

Falten pocs moments per acabar el partit; una escapada de Valls troba a la defensa adelantada; no obstant l'atrapen, però Valls entrega a Passarius i aquest, després de clavar una empenta per darre- ra a Santamaria que anava a pasar el "balón" a Gutiérrez, afusella l'únic gol per els seus.

Els locals prou protesten, però no hi ha res a fer; l'àrbitre dona gol.

Falten deu minuts per acabar, i els locals s'arreglen tots a la defensiva per tal de mantenir la victòria.

No passa res de nou fins a l'últim segon del partit; "corner" contra l'Unió... tothom pensa amb l'empat a La Bisbal... ja està. Amatller ha sigut bon xicot i en lloc de tirar la pilota sobre porta, l'ha tirada sobre el paraigües d'un espectador.

A les ordres del Sr. Olamendi, els equips s'arregleraren:

Palamós S. C.: Torrent-Ribera, Colomer-Robau, Company, Vilalta-Napoleón, Valls, Passarius, Amatller i Ribas.

Unió Sportiva: Gutiérrez - Santamaria Juandó (15 minuts)-Medina, Bosch, Modern-Jordà I, Mas, Naval, Pinadell i Jordà II.

Pels forasters sobressortiren Company, Colomer i Passarius.

Pels locals tots; ni més ni menys; tots contribuiren a lograr el triomf que els posa en situació immillorable per conquerir el títol de campions.

La manca d'espai ens obliga a retirar la ressenya dels partits dels dies de Cap de Any i el diumenge passat al matí; així mateix els quadros del Campionat provincial i "Copa Bar Parisièn".

Xerrameques

Es juga! No es juga! Alguna que altra mala cara i consulta del Secretari i President de l'Unió Sportiva. Resultat, la celebració del partit Atlhétic-U. S. Reserva. Els més excitats foren els germans Rizo, que anaven ja equipats; però es féu el partit i "aquí no ha pasado nada".

En Gutiérrez, després del partit amb els francesos el vèiem per tot arreu, com volent dir: En Brú, res! No t'excel·leixis, Guti, que el dia que estiguis "fónico" et trobarem a faltar!

Ai, què és manó! Què ho fa bé! Xut! Golf! Atronadors aplaudiments! Girem la vista i unes quantes senyoretetes entusiasmades aplaudien amablement a en Jordà II. El "muchacho", que aquell dia també estava de "llo-millo", no se li posava bé, perquè quan ell marcà les senyoretetes restaren silencioses. I exclamava: No hi ha dret!... Aixó no és fer justícia!...

NOTAS

EL exceso de original, que no sólo persiste sino que se acrece, nos impide abrir más interesantes secciones y retrasa la publicación de artículos de autoridad y actualidad.

Incluso hemos tenido que dejar para el número sucesivo, la continuación de "Relleus de la terra, D. Juan Tutau", que estimamos como un sacrificio.

DE hace, casi lo parece, una década, se viene hablando de la construcción de una nueva estación fe-

rroviaria para nuestra ciudad. Pero desde hace el tiempo que se inauguró aquel caserón interino, se convierte, durante el invierno, en una perfecta nevera, para pescar constipados cuando no pulmonías.

Nosotros no dudamos que la Compañía hará los posibles para que la estación de Figueras sea convenientemente complementada en invierno con cualquier sistema de calefacción, aunque sea interino y primitivo, pues peor estamos.

HA fallecido hoy el honorable ciudadano D. Jaime Teixidor Pou, ex-concejal republicano del Ayuntamiento de Figueras, persona reputadísima por su entereza y firmes convicciones.

A sus afligidos, testimoniamos el pésame.

HOY se ha inaugurado la calefacción central en el café del Casino Menestral. Es una instalación digna de la Casa Erebus. Tenemos no-

ta asimismo de que, aunque más modestamente, también se procederá a la implantación de un sistema de calefacción en el salón de teatro el próximo jueves, 17.

Meritorio con sueldo

Se necesita uno en el Banco de Figueras. Preeisa poseer conocimientos de contabilidad y cálculo y también buena letra.

POR la falsa interpretación de un guarismo, dijimos en el balance anual del Hospital, que el número de personas fallecidas en él, era de 77, en lugar de 37, como apuntó el repórter.

Siendo más que notable la diferencia, tenemos empeño en hacerla resaltar, pues, por ella, y por aquella nota anterior, se verá la magnífica actuación de todos los elementos que integran el personal de la beneficiosa institución.

FALLECIÓ el jueves, día 2, un amigo que encarnaba la personificación de la bondad.

Trato amable, trato dulce, que le hizo un modelo de gentes y buen compañero, difícil de superar.

Pertenecía una a familia que por su abolengo y su dignidad representa algo muy figuerense.

Todos quienes tuvieron noticia de tan sensible pérdida, la recibieron como cosa propia, pues don Julio Margall y Colls, era de esos hombre en los cuales quisiéramos emular la ejemplaridad.

Descanse en paz, el consecuente ciudadano.

Testimoniamos fervidamente nuestro conduelo a su familia, particularmente a su hermano don Rafael.

HEMOS recibido numerosas felicitaciones con motivo de nuestra entrada en el año nuevo. Las agradecemos desde nuestro puesto, deseando recíprocamente prosperidades a todos.

LAS lluvias copiosas que se iniciaron el sábado impidieron la salida de la tradicional cabalgata de Reyes Magos, que era un verdadero acierto artístico.

Es de lamentar la imposibilidad de celebrar esta fiesta tan simpática.

NUESTROS ríos Muga, Manol y Fluviá, andan caudalosos al extremo de desbordarse. Esperamos

que esa abundancia fecunde los manantiales casi agotados, y los normalice.

SOBRE las 4 de la tarde de ayer, se vió conmovida en toda su extensión y laterales, la calle de La Junquera.

Desde tiempo inmemorial (para nuestra memoria se entiende) están declaradas ruinosas, muchas casas de nuestra ciudad.

Entre ellas se contaban las de los números 19 al 23 de la mencionada calle. Se vinieron ayer abajo con gran estrépito como se dice. Levantaron en su caída tal polvoreda, que al primer momento pudo creerse en una explosión seguida de incendio.

Instantáneamente aparecieron al lugar del suceso un número de la benemérita y el guardia municipal Sr. Ezpeitia, quienes se pusieron en inmediata actividad, cumpliendo con su deber.

La circulación quedó paralizada

Llegaron a poco el arquitecto municipal don Ricardo Giralt, el jefe de la guardia municipal, Sr. Cifuentes y la brigada municipal con su capataz, para atender a la seguridad del vecindario y los transeuntes, dejándolo todo acondicionado para evitar posibles peligros.

Realizó una inspección al lugar siniestrado, el celador Sr. Papell, quien dió atinadas instrucciones a la brigada de peones prohibiendo que nadie penetrara en las ruinas.

De los locales del edificio, destinados a almacenes y cuadras, no hacía dos minutos que acababa de salir el conocido comerciante en aceites de la propia calle Sr. Dachs, que salvó por unos minutos milagrosos, su vida.

Quedó entre un espacio de los escombros, de difícil acceso, un mulo, propiedad del dicho señor Dachs.

El almacenista Sr. Frigola tuvo que

desalojar a toda prisa los locales de la casa vecina, pues corre la probilidad del mismo riesgo.

COMPRESUS CALZADOS EN
"EL GLOBO"

OTRA casa con amenaza de ruina por efecto de las lluvias, situada entre las calles de San Roque y Heras de Vila. Han sido advertidos los moradores y se ha pasado aviso a la brigada municipal para el derribo de las partes más peligrosas.

CON asistencia de las primeras autoridades provinciales y locales, tuvo efecto el 3 de los corrientes, con gran acierto y brillantez, la fiesta a beneficio del Hospital de Caridad.

Son de aplaudir tan meritorios actos.

ESTÁ anunciada para primero del mes próximo la boda de la hermosa y simpática señorita Joaquina Sadurní con el elegante joven José Casademont. Nuestros parabienes a los futuros contrayentes, y particularmente al padre de la novia, el afamado industrial D. Alfonso Sadurní.

Llibreria
Batllosera

LLIBRES
LLIBRES
LLIBRES
Enginyers, 3 Figueres

Tipografia IDEAL, Muralla, 4 - Figueras

MUEBLES

FIGUERAS

RADIO ATWATER KENT

Enchufable a la corriente Funciona sin Antena y sin Tierra

PIDA UNA DEMOSTRACIÓN GRATUITA EN SU PROPIA CASA

a Fotografía TORT

Monturiol, 18

FIGUERAS

Caamaño, 17

Venta de Gramófonos y discos: La Voz de su Amo, Odeón y Parlofón

Artículos Fotográficos: Kodak, Agfa y Gevaert

Fàbrica d'articles de
Lampisteria i Llauneria

Silveri Navarra

ESPECIALITAT AMB TOTA CLASSE DE
LLUMS PER A GAS ACETILENO

Venta al major i detall Sucursal a Llansà

Perelada, 7 **FIGUERES**

La Ferreteria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona, 25 li ofereix

WATERS-CLOSETS

complets, calitat immillorable, a

50 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus
sense competència. —Concessionari del
«Consortio del Plomo en España»

Garage Citroen =

Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carre-
tera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)

(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos-Taxis de alquiler